

Настръхналъ, съ потъмнѣло лице, Маринъ прехапа езика си, за да не каже нѣщо лошо и хвана поводитѣ на тритѣ коня. Василъ и Мавроди туриха ржка на кръста си и потърсиха револверитѣ си.

Изведнажъ задъ тѣхъ се чу тропотъ. Като вихрушка, настрана отъ тѣхъ мина на голѣмъ конь нѣкакъвъ селянинъ. Той бѣше се прилепилъ до гривата на коня, държеше напрѣки кжса бѣла тояга, краятъ на едно вжже се влачеше следъ него по снѣга. Селянинътъ спрѣ, следъ като направи нѣколко крачки възъ баиря, остави коня и се затича къмъ ямата, гдето бѣше вълкътъ. Ловцитѣ го гледаха като изумени: видѣха какъ се катери нагоре, какъ се изгуби на едно мѣсто, после пакъ се показа и се зачернѣ надъ снѣга. Предъ него вълкътъ се раздвижи, метна се веднажъ-дважъ и спрѣ. Селянинътъ каточе падна и се захлюпи съ лицето си къмъ земята, къмъ вълка. Въ здрача, който бѣше падналъ, ловцитѣ вече не виждаха кое е вълкъ, кое е човѣкъ: виждаха едно голѣмо черно кълбо, което се валяше изъ снѣга.

Василъ и Мавроди, съ голѣми черногорски револвери въ ржце, тичаха нагоре. Изъ ямата предъ тѣхъ се изправи селянинътъ, издигна нѣщо голѣмо и като чувалъ го трѣсна предъ тѣхъ: бѣше вълкътъ. Овързанъ, омотанъ гжсто и стегнатъ съ вжже, въ устата му, за да